

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 95.071 van 2 mei 2001
in de zaak A. 76.924/XIV-1775.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. ELLOUZE,
kantoor houdende te 4020 LUIK,
rue Alex Bouvy 1

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van
Turkse nationaliteit, op 24 december 1997 heeft inge-
diend om de vernietiging te vorderen van, ten eerste,
de beschikking van 8 september 1997 waarbij de gemach-
tigde bijzitter van de Eerste Nederlandse Kamer van de
Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen beslist zijn
beroep zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen,
en ten tweede, de beslissing van 17 november 1997 van
de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste
Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hem als
vluchteling te erkennen;

Gezien de memorie van antwoord;

Gezien de toelichtende memorie;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste
Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 14 juli 1999

die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 7 februari 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 maart 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. MAENAUT die, loco Advocaat M. ELLOUZE verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat C. DECOR-DIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de procedure.

Overwegende dat de memorie van antwoord drie dagen te laat werd ingediend; dat overeenkomstig artikel 21, vijfde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State deze memorie ambtshalve uit de debatten moet worden geweerd; dat de toelichtende memorie tijdig werd neergelegd;

2. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. XXX, van Turkse nationaliteit, komt op 18 april 1995 in België aan en vraagt de volgende dag om erkenning in de hoedanigheid van vluchteling.

2.2. Deze aanvraag wordt op 28 juli 1997 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als volgt verworpen :

"D'origine kurde et de religion alevie, il aurait été arrêté le 28 septembre 1992 et forcé d'effectuer son service militaire, tout en étant maltraité, et ce, peu de temps après l'arrestation de deux de ses oncles. A l'issue de son service, le 4 novembre 1993, il aurait regagné son village et aurait été soumis à une pression constante de la part des autorités. Le 21 mars 1995, il aurait été arrêté à la suite d'un feu allumé à l'occasion de la fête du Newroz et aurait été détenu dix jours. Au cours de cette détention, il aurait été torturé et il se serait vu proposer de devenir gardien de village, ce qu'il aurait accepté afin de pouvoir sortir de cachot. A sa sortie, il se serait rentré chez lui, puis aurait fui la Turquie le 12 avril 1995.

En dépit d'une décision d'examen ultérieur prise dans le cadre d'une demande formant recours urgent, il ressort de l'examen au fond que plusieurs éléments empêchent d'accorder foi aux propos du requérant.

En effet, l'intéressé a prétendu être d'origine kurde mais s'est montré fort évasif en évoquant les rites et autres fêtes kurdes, se limitant à citer la fête du Newroz dont il ignorait par ailleurs la signification exacte, préférant de surcroît s'exprimer en langue turque lors de l'audition.

De plus, il a mentionné être de religion alevie. Cependant, là encore, il n'a fourni que très peu d'informations précises sur les fondements de sa croyance.

Ainsi aussi, il est quand même fort surprenant de constater qu'à l'occasion de son audition par les services de l'Office des étrangers, non seulement il ait déclaré qu'aucun membre de sa famille ne résidait en Belgique, mais encore que, dans son récit, il n'ait relevé à aucun moment l'assassinat de l'un de ses oncles et la fuite du second, ce

qui n'est apparu qu'ultérieurement dans sa demande.

De plus, relatant les activités menées au cours de son service militaire, l'intéressé a prétendu avoir participé à des conflits armés mais s'est montré peu précis à ce sujet, se contentant de relater qu'il avait été envoyé dans les montagnes ou dans le Sud-Est de la Turquie, sans citer de dates, ni de lieux précis et sans fournir de détails quant à ces opérations.

En outre, il est étonnant d'observer qu'à l'issue de son service militaire, après y avoir (selon ses dires) été maltraité et à la suite de l'arrestation de ses oncles, ajoutant en plus qu'il n'était jamais tranquille, l'intéressé soit resté au village, se limitant à déclarer qu'il y travaillait et ne pouvait pas partir. Ainsi aurait-il repris ses activités jusqu'en 1995.

Le requérant a mentionné avoir été arrêté le 21 mars 1995 et détenu durant dix jours alors qu'à l'occasion de son audition du 11 décembre 1995 au Commissariat général, évoquant une journée de détention, il a expliqué que le matin après son réveil, il aurait été amené à faire un peu de sport, par contre, lors de son entretien du 4 août 1995 et du 7 juillet 1997, il a prétendu n'avoir rien fait pendant la journée, ne mentionnant aucune activité sportive. Le rapport de l'Office des étrangers fait d'ailleurs état de l'arrestation de cinq hommes et de quatre filles en date du 21 mars 1995, l'intéressé ayant pour sa part soutenu, lors de son audition au fond, que six hommes et trois filles avaient fait l'objet d'une arrestation à cette même date.

De plus, toujours lors de son audition en recours urgent, il a prétendu qu'il ne savait pas si les autres jeunes arrêtés en même temps que lui, avaient été libérés alors que le 7 juillet 1997, il a expliqué qu'il en était bien ainsi.

Enfin, il est permis de s'étonner de ce que l'intéressé soit en possession d'une carte d'identité nationale délivrée le 25 novembre 1994, époque à laquelle il aurait, d'après ses dires, été régulièrement menacé par les autorités.

Au vu de ces éléments, il est impossible d'accorder foi à ses propos, et partant, à la crainte dont il a fait état.

Au regard des incohérences et omissions relevées ci-avant, le fait que l'oncle du requérant (Monsieur B M, se soit vu accorder la qualité de réfugié, n'appuie en rien la demande de l'intéressé. En effet, outre le lien de parenté assez éloigné, le statut de réfugié a été accordé à Monsieur B M sur base de faits différents et antérieurs à ceux évoqués par l'intéressé, ce qui justifie qu'un traitement semblable ne puisse être accordé au requérant.

Quant à l'article de presse dont l'intéressé a déclaré qu'il était paru dans le journal 'Ozgur Gundem' du 7 octobre 1993 et ayant trait au décès de son oncle B M, force est de constater que, d'après les informations dont dispose le Commissariat général, aucun article concernant Monsieur B M n'a été publié à cette date dans le journal.

En conclusion, les éléments du dossier ne permettent pas de considérer que l'intéressé a quitté son pays par crainte au sens de l'art. 1er, par. A, al. 2 de la Convention de Genève du 28 juillet 1951."

2.3. Verzoeker tekent tegen deze weigeringsbeslissing op 6 augustus 1997 in het Frans hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

2.4. Bij gezamenlijke beslissing van de eerste voorzitters van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen wordt het Nederlands als rechts-plegingstaal aangewezen.

2.5. Op 8 september 1997 beslist de gemachtigde bijzitter van de Eerste Nederlandse Kamer het beroep zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen. Deze beschikking vormt de eerste bestreden beslissing.

2.6. Het beroep wordt opgeroepen op de zitting van 12 november 1997.

Op deze zitting wordt verzoeker, bijgestaan door zijn raadsman, gehoord. XXX, zijn oom, wordt als getuige gehoord.

2.7. Op 17 november 1997 neemt de gemachtigde bijzitter van de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de tweede thans bestreden beslissing, waarbij het beroep van verzoeker ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard en hem dienvolgens de erkenning in de hoedanigheid van vluchteling wordt geweigerd.

Deze beslissing rust op volgende
motivering :

"Overwegende dat appellant ter zitting verzoekt de behandeling van het beroep door te verwijzen naar een Franse kamer;

Overwegende dat evenwel in onderhavig beroep bij beslissing van 7 augustus 1997 door de eerste voorzitters gezamenlijk het Nederlands als taal van de rechtspleging wordt bepaald;

Dat geen enkele wettelijke bepaling de Vaste Beroepscommissie de bevoegdheid verleent deze beslissing te wijzigen;

Dat het beroep derhalve door een Nederlandse kamer moet worden behandeld;

Overwegende dat appellant voorhoudt alevietisch Koerd te zijn; dat twee ooms van hem, M en M, medio september 1992 werden gearresteerd en gefolterd; dat M tijdens zijn opsluiting overleed en Mustafa in België de status van vluchteling kreeg; dat appellant op 28 september 1992 eveneens werd gearresteerd en onmiddellijk verplicht werd zijn militaire dienst te vervullen; dat hij bij zijn demobilisatie op 4 november 1993 naar zijn dorp terugkeerde waar hij op 21 maart 1995 samen met acht andere jongeren werd gearresteerd op beschuldiging van het aanmaken van een vuur ter gelegenheid van het Nevroz-feest; dat hij teneinde aan de opsluiting en de marteling een einde te stellen de functie van dorpswachter aanvaardde; dat hij na tien dagen opsluiting werd vrijgelaten; dat hij op 11 april 1995 aan boord ging van een vrachtwagen met bestemming België waar hij op 18 april 1995 aankwam;

Overwegende dat appellant zijn militaire dienstplicht op de wettelijke leeftijd heeft vervuld;

Overwegende dat appellant ter zitting stelt dat hij bij de talrijke gevechten waar hij als militair aan deelnam steeds in de vuurlinie werd ingezet omdat hij een Koerd was;

Dat appellant betreffende voormelde gevechten geen enkel voorval naar datum, plaats en gevechtssituatie kan beschrijven;

Dat appellants relaas dienaangaande ongeloofwaardig is;

Overwegende dat de arrestatie van appellants ooms in september 1992 en de dood van Mehmet duidelijk geen aanleiding waren voor appellants vlucht uit Turkije;

Dat appellant van 4 november 1993, datum waarop hij zijn legerdienst beëindigde, tot 21 maart 1995 in zijn dorp geen vermeldenswaardige problemen heeft gekend met de Turkse autoriteiten;

Dat appellant pas op 11 april 1995 Turkije verliet;

Overwegende dat appellant samen met acht andere jonge mensen op 21 maart 1995 werd gearresteerd naar aanleiding van een vuur aangestoken ter gelegenheid van het Koerdische Nevroz;

Dat appellant stelt dat hij met fysiek geweld werd onder druk gezet om de functie van dorpswachter te aanvaarden; dat hij na zijn aanvaarding werd vrijgelaten; dat eveneens de acht andere gedetineerden in vrijheid werden gesteld;

Dat dergelijke arrestatie niet wijst op een geïndividualiseerde vorm van vervolging vanwege de Turkse autoriteiten jegens appellant rekening houdend met het nagenoeg -gezien de Koerdische problematiek- probleemloos verblijf houden in zijn dorp gedurende een ruime periode die aan deze arrestatie vooraf ging;

Dat het weigeren dorpswachter te worden of de weigering deze functie verder te zetten in Turkije niet strafbaar wordt gesteld en betrokkenen op een nieuwe verblijfplaats in West- of Centraal-Turkije door de Turkse autoriteiten met rust worden gelaten; dat er sprake is van een redelijk vestigingssalternatief (Human Rights Watch Helsinki, Turkey, Forced displacement of Ethnic Kurds From Southeastern Turkey, oktober 1994, Vol. 6, nr. 12; Nederlands rapport van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, 2 juli 1996, DAZBA nr. 66.920);

Overwegende dat, in acht genomen wat voorafgaat, in hoofde van appellant geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, (A), 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 kan worden in aanmerking genomen;

Overwegende dat de getuigenverklaring van Bulmus Mustafa die de persoonlijke situatie van de getuige en de algemene toestand in het dorp weergeeft niet vermag afbreuk te doen aan voormelde vaststellingen."

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel aanvoert dat artikel 30 van de Grondwet, de artikelen 6 en 13 van het E.V.R.M. en artikel 16 van de Conventie van Genève werden geschonden doordat geen gevolg werd gegeven aan zijn vraag om zijn zaak voor een Franstalige kamer te behandelen, dat hierdoor een Nederlandstalige raadsman aan de vooravond van de terechtzitting moest worden ingeschakeld, dat deze

slechts vijf dagen voor de zitting kennis kon nemen van het dossier, wat de toegang tot de rechter in strijd met artikel 16 van de Conventie van Genève heeft bemoeilijkt;

3.1.2. Overwegende dat in zoverre wordt aangevoerd dat de nieuwe (Nederlandstalige) raadsman niet over voldoende tijd heeft beschikt om de verdediging van verzoeker naar behoren voor te bereiden, het middel niet in aanmerking kan worden genomen, vermits werd nagelaten deze grief aan het oordeel van de feitenwachter te onderwerpen; dat bovendien uit het dossier blijkt dat betrokkene reeds met een aangetekende brief van 7 oktober 1997 -dit is ruim één maand voor de zitting- ter kennis werd gebracht dat zijn beroep door een Nederlandstalige kamer zou worden behandeld; dat uit hetzelfde schrijven ook kan afgeleid worden dat zijn dossier vanaf die dag op het secretariaat van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen ter inzage lag; dat daarnaast verzoeker laat verstaan dat de artikelen 6 en 13 van het E.V.R.M. werden geschonden doordat niet werd ingegaan op zijn vraag om de zaak in het Frans te behandelen; dat artikel 6.1 van het E.V.R.M. in deze niet toepasselijk is daar de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen geen uitspraak over burgerlijke rechten noch over de gegrondheid van een strafvervolgning doet; dat, daargelaten of artikel 13 in deze van toepassing is, met andere woorden of verzoeker zich kan beroepen op een door het E.V.R.M. gewaarborgd recht, een beroep niet zijn daadwerkelijk karakter verliest om de enkele reden dat men als vreemdeling niet onvoorwaardelijk zelf de taal van de rechtspleging kan kiezen; dat zo verzoeker in de beroepsakte voor een rechtspleging in het Frans koos, hij anderzijds te kennen gaf de hulp van een tolk Turks nodig te hebben; dat, overeenkomstig het bepaalde in artikel 8, § 2, vierde lid, van de wet van

10 juli 1996 het dienvolgens niet aan verzoeker, maar aan de eerste voorzitters van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen toekwam de taal van de rechtspleging te bepalen; dat, aangezien in het beroepschrift om bijstand van een tolk werd verzocht, de eerste voorzitters volkomen terecht de rechtsplegingstaal in functie van "de goede werking van de dienst" hebben bepaald; dat artikel 30 van de Grondwet niet de vrije keuze van de rechtsplegingstaal waarborgt; dat dit artikel bepaalt "dat het gebruik van de in België gesproken talen vrij is en dat het niet kan worden geregeld dan door de wet en alleen voor handelingen van het openbaar gezag en voor gerechtszaken"; dat de wetgever het taalgebruik in asielzaken heeft geregeld in artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (definitief regime) en in artikel 8, § 2, van de wet van 10 juli 1996 (overgangsregeling); dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat

in het tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 57/12 en 57/20 van voormelde wet van 15 december 1980 en van artikel 149 van de Grondwet, verzoeker betoogt dat de beslissing van 8 oktober 1997 geen enkel motief bevat dat toelaat zijn vraag kennelijk ongegrond te verklaren, dat de commissie zich, wat de moord op zijn oom M betreft, steunt op de Turkse editie van het dagblad terwijl hij de Duitse versie heeft voorgebracht, dat de commissie beweert dat hij omtrent de gevechten geen enkele datum, plaats en gevechtssituatie kon beschrijven terwijl hij in zijn verzoekschrift daaromtrent verduidelijkingen heeft aangebracht en hij bovendien heeft gepreciseerd dat hij aan deze gevechten moest deelnemen als gevolg van een aanval van de guerilla

tegen een politiecommissariaat, dicht bij Becire, dat zijn relaas dan ook geloofwaardig was, dat de alleen-zetelende rechter door het beroep ontvankelijk maar niet gegrond te verklaren, erkent dat dit niet kennelijk ongegrond is, zodat hij zijn beroep naar een drieledige kamer had moeten verwijzen;

3.2.2. Overwegende dat

de beschikking van 8 september 1997 van de gemachtigde bijzitter steunt op de overweging dat "het beroep kennelijk ongegrond voorkomt"; dat een beroep kennelijk ongegrond is, wanneer het weliswaar ontvankelijk is ingesteld, maar de erin ontwikkelde grieven duidelijk niet tot een hervorming van de beroepen beslissing kunnen leiden; dat in niet meer te verstande bewoordingen de gemachtigde bijzitter dus te kennen gaf dat het hem op zicht van het beroepschrift voorkwam dat de erin vervatte uitleg manifest niet tot een andere beslissing in beroep kon leiden; dat zodoende de gemachtigde bijzitter genoegzaam heeft aangegeven waarom er grond bestond om het beroep van verzoeker als alleenrechtsprekend lid te behandelen; dat hij niet verplicht was in deze beslissing, alvorens recht te doen, nader op de door verzoeker aangevoerde argumentatie in te gaan; dat in tegenstelling tot de beslissing van de Commissaris-generaal de beslissing van 17 november 1997 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen niet op de afwezigheid van een overlijdensbericht in het dagblad "Ozgur Gundem" is gebaseerd; dat de bestreden beslissing dit weigeringsmotief van de Commissaris-generaal niet overneemt; dat de Commissaris-generaal vaststelde dat verzoeker betreffende de gewapende conflicten waarbij hij betrokken zou geweest zijn weinig nauwkeurig was "se contentant de relater qu'il avait été envoyé dans les montagnes ou dans le Sud-Est de la Turquie, sans citer de dates, ni de lieux précis et sans fournir de dé-

tails quant à ces opérations"; dat verzoeker desbetreffend beweert de nodige verduidelijkingen in zijn beroepschrift te hebben aangebracht, doch hierin enkel werd verwezen naar de eerdere vage verklaringen; dat van een aanval op een politiecommissariaat in de beroepsakte geen sprake was, laat staan dat hieromtrent voldoende concrete gegevens werden verschaft; dat de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker betreffende de talrijke gevechten waaraan hij als militair zou deelgenomen hebben "geen enkel voorval naar datum, plaats en gevechtssituatie kan beschrijven" dan ook niet door het dossier wordt tegengesproken; dat door zelf als alleenrechtsprekend lid over het beroep van verzoeker uitspraak te doen en de behandeling ervan derhalve niet naar een drieledige kamer te verwijzen de gemachtigde bijzitter impliciet maar zeker te kennen heeft gegeven dat zijn eerste indruk naderhand werd bevestigd en het beroep inderdaad als kennelijk ongegrond moet worden aangemerkt; dat het tweede middel niet gegrond is;

3.3.1. Overwegende dat in het derde middel, afgeleid uit een schending van artikel 149 van de Grondwet, artikel 57/22 van voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 1 van de Conventie van Genève verzoeker laat gelden dat de arrestatie van zijn ooms in september 1992 niet vreemd was aan zijn vluchtmotief, dat het ontbreken van problemen tussen 4 november 1993 en 21 maart 1995, niet kan aangewend worden als argument om de geloofwaardigheid of de ernst van de vervolgingen te betwisten, dat de commissie beweert dat hij zich in West- of Centraal-Turkije kan vestigen terwijl dit door de actualiteit wordt tegengesproken, dat meerdere getuigenissen aantonen dat jongeren die Koerdistan ontvluchten om zich in andere Turkse steden te vestigen, worden verplicht om naar hun dorp terug te keren en er dorpswachter te worden;

3.3.2. Overwegende dat de voorvallen met zijn ooms, waarop verzoeker zich beroept, van enkele jaren vóór zijn vlucht dateerden; dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen dan ook terecht heeft overwogen dat deze gebeurtenissen "duidelijk geen aanleiding waren voor appellants vlucht uit Turkije"; dat het feit dat men in de periode voor zijn arrestatie lange tijd door de autoriteiten niet was verontrust, er -zoals de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen in voorliggend geval heeft aangenomen- kan op duiden dat er geen sprake is van een systematische vervolging in de zin van artikel 1, (A), 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951; dat het oordeel van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen nopens het voorhanden zijn van een binnenlands vluchtalternatief voor de personen die weigeren dorpswachter te worden gebaseerd is op een Human Rights Watch-rapport en een verslag van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken; dat verzoeker geenszins aantoonst dat deze rapporten op het thans betwiste punt onjuist zijn; dat zo hij gewag maakt van andersluidende getuigenissen, hij nalaat deze voor te brengen of te verduidelijken op welke informatie hij zijn bewering baseert; dat het derde middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeven-duizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzitting, op * tweeduizendeen, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.